

Visuri și amintiri, spuse cu nostalgie, și așternute cu dibăcie, într-un testament de suflet-recenzie la „EXILUL ROMÂNESC LA SFÂRȘIT DE SECOL XX - Pașoptiștii români în Franța Canada și Statele Unite”, autor Octavian Curpaș. Editura Anthem, Arizona, 2011

Dibăcia unui scriitor se „simte” din primele pagini ale unei cărți. Nu-i vezi „sudoarea frunții”, dar îi simți dăruirea. Pătrunzi în adâncul ei, asemenea unui ocean de cuvinte și citești cu nesaț frumoasele buchii așternute acolo. Lumea lor se află în fața ta, a scriitorului și a personajelor. Trăiești odată cu ele evenimentele din perioada parcursă, „vizitezi” locurile bătute de pașii lui Dumitru Sinu, în cazul nostru, și respiri aerul american. Da, ai pătruns pe „Pământul făgăduinței”, așa cum a făcut odinioară personajul. Dar, înainte de a-l cunoaște pe veritabilul personaj Dumitru Sinu, trebuie să-ți îndrepti atenția asupra scriitorului.

Distinsul domn Octavian D. Curpaș este autorul acestui „testament de amintiri”. Așa cum spuneam la început, numai dăruirea, pasiunea, dorul de locul natal, și bineînțeles oportunitatea cunoașterii lui Dumitru Sinu, l-a făcut să scrie această minunată carte. Profesionalismul și-a spus cuvântul și astfel într-un timp relativ scurt, cartea a văzut lumina tiparului. Munca sa de jurnalist înfocat al diasporei românești din America, a contribuit la frumusețea cărții. Atunci când ai în fața ta, o astfel de „comoară”, nu-ți rămâne altceva de făcut decât să o citești cu nesaț. Aș putea spune că cei doi domni, Octavian Curpaș, autorul și personajul Dumitru Sinu, se aseamănă, deoarece mâna destinului i-a făcut să se cunoască departe de țară, însă amândoi provin din același „leagăn” strămoșesc, minunatul Ardeal.

Nu pot trece mai departe fără a spune că scriitorul, i-a ascultat poveștile spuse cu atâta farmec, notându-le ca într-un fel de jurnal și apoi mai târziu să prindă contur într-o carte. Nu degeaba

Scris de Prof. Carmen MARIN
Vineri, 17 August 2012 07:57

am numit-o eu „testament de suflet”, acolo nu ai voie să intri în grabă, ci mai degrabă cu sfială, pentru a respecta tot ce a dăruit autorul „din prea plinul său”, iar personajul din „oceanul de amintiri”. Așadar, tu, cititorule deschide-ți sufletul și savurează din dulceața cărții, vei constata ca am avut dreptate, că te-am ghidat către un munte de visuri trăite, visate, uitate apoi reînnodate și dictate pentru a fi cunoscute de mine, de tine, de toți cei care visează la o clipă înălțătoare.

Viața ne surprinde uneori, cu „lecțiile” ei. Indiferent cât ne este de greu, apelăm la ajutorul divinității așa cum domnul Dumitru Sinu, a apelat de multe ori, în copilărie, când a rămas orfan, la 3 ani. Mama cea mai minunată ființă de pe pământ, a trecut în lumea cea veșnică, la cei 27 de ani. Copilăria, nu i-a fost darnică, însă cei doi bunici Ioan Stănilă și nenea Niculiță cum era numit se săteni, bunicul din partea mamei, i-au făcut să accepte mai ușor vitregiile vieții. O amintire impregnată în adâncul sufletului este aceea a „bocetului” cântat la moartea fiicei fostului primar Ioan Vulc. Apoi mai târziu când a trebuit să parcurgă atâta drum, prin atâtea țări, să se împrietenească cu oameni străini, să suporte dorul de țară visând la o viață mai bună. Nu i-a fost ușor nici când ajuns în Iugoslavia ajutat de legionari, în vremea lui Iosip Broz Tito. Numai protecția divină l-a ajutat să îndure totul, să meargă mai departe, să înfrunte cu tot curajul. În fața unui astfel de om, îți scoți pălăria, și te întrebi dacă este real sau nu? Certitudinea autorului te asigură că personajul este real și nu ficțiune! Drumul a fost continuat mai departe, parcă nu era destul, cu Triest-Cinecitta-Torino-Paris. Ajunsese la destinație? Aflați că nu! Încă mai avea să străbată alte drumuri, alte greutăți, marcându-l pentru totdeauna.

Stimate cititorule, dacă în colțul ochiului tău va apare o lacrimă, să nu-mi porți pică deoarece eu am să-ti împărtășesc în câteva cuvinte, frumoasa poveste de dragoste a lui Dumitru Sinu, ajuns acum pe pământ canadian. Restul, te voi lăsa pe tine, să descoperi! Da, ajuns în Canada, soarta i-a scos în cale o frumoasă domnișoară franțuzoaică, Nicole, care îi va deveni soție. Chiar dacă au existat „voci” împotriva lor, ei au spus „da” vieții împreună, făcând să rodească din exemplarul lor mariaj doi copii minunați. Acum când se privesc în ochi, simt același fior al tinereții, știut doar de ei, chiar dacă diferența de vârstă a fost destul de mare, când s-au întâlnit. El 37, ea 19. Surprinzător, nu? Indiferent ce vor spune unii despre monotonia vieții în doi, viața pentru ei a fost oază de fericire din care au gustat, fericiți, iar astăzi sunt doi bunici minunați. „Viața le-a brăzdat chipurile, dar lumina din privirile lor nu s-a stins. Ea strălucește și acum la fel de puternic, precum în ziua când s-au cunoscut.”

Nu pot să trec nepăsătoare peste încă un aspect, pe care l-am remarcat, dragostea doamnei Nicole pentru muzica românească și de asemenea râvna dumneaei de a ști limba română, pe care și-a însușit-o în șase luni, învățând simple propoziții și apoi trecând la fraze mai complicate. Ceva care l-a amuzat pe domnul Sinu o perioadă mare de timp, a fost confuzia pe care o făcea tânăra lui soție între: „Drum bun!” și „Noapte bună!”, aceste două urări fiind folosite invers.

Oamenii întâlniți de acest domn, în drumurile lui sunt mulți, n-am să-i enumăr eu, a făcut-o scriitorul cu multă pricepere, povestind toate întâmplările lor cu bune și rele, dar eu voi preciza că oportunitățile vieții l-au făcut să se bucure mai mult de viață, să o prețuiască în adevărata ei valoare și să privească cu nostalgie peste umăr. Bagajul de cunoștințe l-a transformat într-un om de afaceri, și prin acestea a învățat să cunoască oamenii și sufletele lor, poate și caractere. Sunt situații în care ai parte de dezamăgiri din partea celor apropiați, dar la fel sunt situații când legi prietenii pe viață, și tu, te miri de împrejurări! Astfel s-a întâmplat și în cazul lui nea Mitică, a legat prietenii ce au ținut o viață. Viața lui care poate fi, după umila mea părere, un scenariu de film. Aș vrea să mai adaug că în sufletul acestui om există o mare pasiune pentru carte. Mărturie stau volumele din living-ul acestui domn, așa cum povestește autorul. Ele sunt ordonate frumos și ai ocazia să spui că, prețioasa carte este hotarul dintre întuneric și lumină, este poate puntea care duce spre alte tărâmuri imaginare sau reale așa cum trăiești experiența de aici. Visezi, sperii... și apoi închizi în tainicul tău suflet, un gând, o amintire, a lui Dumitru Sinu, așternute în paginile acestei cărți de domnul scriitor Curpaș.

16 august 2012

Buzău